

Studiu de caz: Canalul Corfu

Studiul de caz

Cazul privind strâmtoarea Corfu

În 1946, în timpul războiului civil din Grecia, au avut loc trei întâlniri în strâmtoarea Corfu, între Albania și Marea Britanie.

În data de 15 mai 1946, două iahturi britanice, Orion și Superb, au trecut prin partea de nord a Canalului Corfu. Pentru că strâmtoarea Corfu se află în apele teritoriale ale Albaniei, bateriile de tunuri ale grănicerilor albanezi au deschis focul împotriva celor două vase, aflate la aproximativ 200 metri de escadrilă.

Marea Britanie a cerut Albaniei să-și ceară scuze pentru incident. Sub motivația că această strâmtoare se află în ape teritoriale albaneze, iar trecerea se poate face doar cu acordul Albaniei, Albania a refuzat cererea Marii Britanii. Ca răspuns, Marea Britanie a somat Albania că în următoarea ocazie va deschide ea focul. Pe 22 octombrie 1946, Marina Regală Britanică, compusă din iahturi Mauritius și Leander, și distrugătoarele Saumarez și Volage, au intrat în strâmtoarea Corfu. Navele erau pregătite de ripostă, în caz că Albania avea să atace. Nu au mai fost deschise focuri din partea Albaniei, însă nava britanică Sauvarez a lovit o mină, la 02:53, suferind pagube uriașe și pierderea a treizeci și șase de persoane de la bordul său. La două ore mai târziu, la 16:16, nava britanică Volage a lovit și ea o mină, și pe lângă pagube materiale a pierdut opt persoane de la bord. Minele proveneau din timpul celui de-al doilea război mondial.

Chiar dacă au fost operațiuni de deminare a strâmtoării în 1944, de verificare în 1945, se pare că încă au mai rămas mine în apele strâmtoării Corfu. La 12-13 noiembrie 1946 Royal Navy, marina militară britanică, a desfășurat activitate de deminare a strâmtoării Corfu, fără a cere acordul Albaniei. Au mai fost descoperite 22 de mine.

Guvernul albanez, motivat de activitățile ce se desfășoară în apele teritoriale ale Albaniei, fără permisiunea Albaniei, a făcut reclamație oficială la Organizația Națiunilor Unite, reclamând violarea teritorială prin acțiunile din apele teritoriale albaneze. La 9 decembrie 1946, Marea Britanie a cerut despăgubiri de la Albania. Albania a refuzat cererea Marii Britanii, și a motivat că minele au fost puse de Grecia. Britanicii s-au

plâns Consiliului de Securitate al ONU. Acesta a decis anchetarea situației de către o comisie formată din australieni, polonezi și columbieni. După zece întâlniri nu au emis nici o concluzie. Rezoluția a fost blocată de către Uniunea Sovietică, sprijinită și de Polonia. A urmat a doua rezoluție, la 9 aprilie 1947, a Consiliului de Securitate în problema celor două state implicate în incidentul din strâmtoarea Corfu, care a recomandat ca acest caz să fie tratat de Curtea Internațională de Justiție. Părțile implicate au cerut Curții să stabilească următoarele aspecte: 1). Dacă Albania este responsabilă pentru producerea catastrofei din strâmtoare, și dacă trebuie să despăgubească pe britanici; 2). Dacă operațiunile de deminare susținute de Marea Britanie, reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Marea Britanie a continuat să susțină că albanezii au pus minele, și autoritățile albaneze știau.

Albania, pe de cealaltă parte a susținut că nu ea a pus minele, și că nu avea știre că după deminări ar mai fi mine în apele teritoriale ale strâmtoării Corfu. Privitor la activitatea de deminare desfășurată de către marina britanică în apele teritoriale ale Albaniei, considerată de Albania ca fiind o încălcare a suveranității sale, Marea Britanie a susținut că nu a oferit nici o dovadă că ar fi avut intenție de a intimida sau sfida autoritatea Albaniei, ci, potrivit regulilor stabilite de dreptul internațional, avea dreptul să treacă prin strâmtoarea Corfu.

Privitor la acțiunile de deminare făcute de britanici în apele teritoriale ale Albaniei, Marea Britanie a invocat autoapărarea, și de aceea nu reprezintă o încălcare a suveranității Albaniei. Decizia a rămas în seama Curții Internaționale de Justiție. Competența Curții Internaționale de Justiție, în această problemă a fost dată de articolul 36, alineatul 1 din Statutul Curții Internaționale de Justiție. După o serie de intervenții atât din partea britanicilor, cât și din partea albanezilor, în 25 martie 1948, prin prima hotărâre, Curtea a analizat competența sa asupra cererii rezolvării acestei probleme. O a doua hotărâre a fost pronunțată în 9 aprilie 1949, legată de fondul litigiului, a considerat că Albania se face vinovată pentru exploziile din strâmtoarea Corfu, în care s-au produs pagubele imense asupra vaselor britanicilor. Albania a răspuns cu plângeri, pe care Curtea le-a respins. O a treia hotărâre a Curții, din 15 decembrie 1949, a emis o hotărâre în care se specifica faptul că după evaluarea situației și a daunelor, Albania era obligată să despăgubească Marea Britanie cu o sumă de 843,947 lire, despăgubire pe care Marea Britanie nu a primit-o până în 1996, când cele două țări au convenit ca Albania să despăgubească în aur.

(Sursa: <https://www.scribd.com/document/263064160/Corfu-Uu> ;

<https://vdocs.ro/doc/cij-cazurile-drept-international-4626yzqjyl> ;

https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/74_77_Principiul%20neamestecului%20i n%20treburile%20interne%20ale%20altor%20state_de%20la%20cadrul%20legislative

[%20la%20practica%20internationala.pdf](#) ;

<https://jurisdictie.wordpress.com/2013/12/02/utilizarea-fortei-in-operatiile-de-srijin-al-pacii/>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_Interna%C8%9Bional%C4%83_de_Justi%C8%9Bie)

Materialul este întocmit pe documentarea exclusivă din sursele menționate.

Revision #5

Created 13 December 2023 07:28:22 by Christian Nasulea

Updated 19 January 2024 10:15:18 by Marian Ciupagu